

(המשך ממעמוד 13)

צבועות-תכלת, וכאן אני אבנה לי בית חדר של שלושה מטר על שלושה מטר. שהיה איפה לישון. מבט של כוח ותיקחה בעיניים שלהם. הרצון להמשיך לחיות ולנצח חוק מכל דבר אחר. שאלנו אם קיבל מלט. אמר שלא. אמר-נו לו ששמענו ברדיו שהם מקבלים מלט משילטונות-הצבא. הסביר שגם הוא שמע. אבל רב המרחק בין שמיעה לבין קבלת המלט.

לפני כשלושה חודשים, כשהיינו באותו מחנה עצמו, היו רוב הבתים הרוסים. הם נהרסו בדחפורים אחרי הקרבות. שררה אזוירה של יאוש. עכשיו האזוירה אחרת. חיוניות מדהימה ומעוררת-הערצה. בתים, שניתן להציל אותם, משופצים בקצב די מהיר. ואחרים, מי שנותרו חסרי כל, מת-ארחים אצל קרובים, חברים, שכנים. כר-לם מאוחדים, דחוסים לתוך חדרונים ו-חלקי חדרונים.

עברנו לצד השני של המחנה, הבנוי על צלע ההר. אזור שלא נפגע כימעט. כביש צר. חנות מכולת קטנה פתוחה. ללא קר-נים. בצד החנות, על הכביש, היו מונחים כמה שקי-מלט ישראלי. בנו של בעל ה-מכולת ניגש אלינו. איש מלוקק בחליפה אפורה. שיער משומן ומסורק. מגולח ל-מישעי. הוא מורה לאנגלית. כשראה את הקצין שלנו, חיך מיד חיך מתוק של חנושה. לדעתו הכל בסדר. הוא הסביר ל-קצין שבניין המימשל בצור פוצץ על-ידי הפלאנגות. בכלל, אמר, כל היריות על חיילי צה"ל, זה מהפלאנגות. כך הם עשו גם לסורים. תחילה הזמינו אותם ל-לבנון, ואחר-כך ירו עליהם. נפרדנו מ-מנו. הוא נכנס לתוך מכונית ב.מ.וו. הלב-ירדנו לתוך סימטה. מעין מעבר צר בין

רגע לפני שיחרור האסירים מן האוטובוס. בני-המישפחה עומדים מחוץ לשערי הממשל הצבאי ומנסים לזהות את יקיריהם בתוך האוטובוס. ברקע:

המבטאים אולי משאת-נפשם של הפלסטי-נים במחנה.

נפרדנו מאימאן וירדנו כמורד הגיבעה. ופיתאוס, היא שוב אחרינו. נעצרנו הצר-טרפנו אליה שנית. שאלה אם נרצה ל-בקר בביתה. היא גרה בפאתי-המחנה, כי ראש גיבעה, במקום שנפגע פחות, הן מהקרבות, הן מהדחפורים. בדרך שאלה אותנו מאיפה אנחנו. אמר-נו: "ישראל". ראינו איך הדם אוזל מ-פניה. אחזה בה בהלתימה. היא לא ביטלה את ההומנה, וכששאלנו טענה שלא נבהלה מזה שאנחנו ישראלים. הגענו אליה הביתה. בית יפה. בן שלוש קומות, משקיף על נוף משגע של העיר

כירה, למרות שלרוב התושבים במחנה אין כלל כסף לקנות מלט זה. הבחור הוא פלסטיני מעכו. בעודנו עומדים ברחוב, ראינו מולנו בחורה צעירה הולכת רזונה, לבושה ב-מיכנסיים כחולים צמודים, סוודר כחול, חסרוקת שנעשתה במיספרה, נעולה נעלי-סירה עדינות. נראתה כאילו מרחפת בין השלוליות. היה לה הרבה אור בעיניים השחורות הקרינה סימפאטית. הסתכלנו בה והיא בגו. ואיכשהו, כאשר הגיעה אלינו, התחילה שיחה. לא ברור לגמרי מי, בעצם, התחיל בשיחה הזאת. כאילו פגישה שהיתה צריכה להיות. שמה אימאן, והיא בת 20. נולדה ב-

ילדה בין ההריסות ילדה קטנה דוברת אנגלית (מימין), מסתוו-בבת חסרת-מעשה בין הריסות-הבתים. דור שלישי לפלטיים. נולדה בעין אל-חילוה וחולמת על פלסטין. בית-הספר הרוס, והילדים לא לומדים כבר חודשים רבים.

חשבנו איזה מין מצב אבסורדי. האי-נשים האלה יושבים כאן, בתוך בתים-לא-בתים, וחולמים על הבית שלהם ש-השאירו שם. מרחק כליכך קצר. לנסוע מעין-אל-חילוה לטירה, זה כמו לנסוע מתל-אביב לחיפה. ועם זה, נמצא המקום מעבר להריהחושך.

שני בתים. הכל מלא הריסות, שיברי בתים, צבועים בדרך כלל בתכלת או בירוק. בסוף הסימטה, בחצר, נצמדו אלינו שתי ילדות. אחת מהן דיברה אנגלית. אמרה שהיא בת 11. נראתה כבת שמונה. נמוכה, עיניים חמות צוחקות, משקפיים, שיער אסוף, לבושה סוודר חום וסנלדים מפלס-טיק.

בחורה בשם אימאן

ה ילדה הקטנה הובילה אותנו הלאה. שאלנו אם אינה הולכת לבית-הספר. אין בית-ספר, מאפשו! אמרה, הצביעה לעבר מיגרש גדול שטוח, שנראה כמו מיגרש-חניה. שם היה בית-הספר, שנמחק על-ידי דחפורים, אחרי שפוצץ באמצעות מיטעני-חבלה שהונחו במיקלט. עכשיו רוב הילדים מסתובבים בטל. חלק גדול מן המורים-הגברים עצורים באנצאר. ברחוב הראשי ראינו משאית, עמוסה בשקיי-מלט מתוצרת לבנון. מלט שמופק ליד ג'ובייל (ביבלוס), מצטוף לג'ונייה. ב-חור צעיר ושני פועלים עסקו בהעברת ה-מלט אל תוך חנות ריקה. זהו מלט למי-

שאלנו מאיפה היא, מסימרייה! אמרה בגאווה. (זה היה כפר ליד עכו, שנמחק מזמן.) היא רצתה להדריך אותנו. נכנסנו לתוך חצר של בית קטן. שם, על הריצפה כרעו שתי נשים. אחת בשימלה ורודה, כמו כותנת, והשניה, אמא שלה, אולי הראש. הן טיגנו בתוך מחבת, על אש פתוחה, לביבות של תפוחי-אדמה. כשראו אותנו, קמה הצעירה מיד כש-המגש בידה, והציעה לנו לאכול. קשה לקחת אוכל מפלטיים, אבל ההצעה היתה מאוד כנה ולבבית. אייפאשר לטרב. לקחנו חתיכה קטנטנה, היה טעים. שאלה מאיפה אנחנו. "ישראל" תר-מה, חשש. אבל החיוך מכניס-האורחים לא מש מפניה. גם היא מסימרייה, ואילו הקשישה היא מטירה, שליד חיפה.

לביבות בחצר שתי נשים, הימנית מטירה ליד חיפה והשמאלית מסמרייה, מבשלות בחוץ. מישפחות מאותו כפר ב-פלסטין גרות עכשיו בשכונת במחנה-הפלטיים. המישפחות עוזרות האחת לשניה.

צידון וחוף הים. הבית כימעט ולא נפגע. נכנסנו פנימה. אמא שלה קיבלה אותנו בחיוך. אישה קטנה וכיסוי לבן מסורתי לראשה. לא הושיטה יד לאורי אבנרי, לא נהוג שאישה תלחץ ידו של גבר. אך היא לחצה את ידי שלי. ישבנו. אמא של אימ-אן הלכה לעשות קפה. אימאן הביאה מ-החדר השני קופסה גדולה מלאה חפצי-סות סיגריות מכל הסוגים - כ-20 סוגים שונים, ערוכים בשורה. השיחה התגלגלה לנושאים פוליטיים. ר-או, כשאמר לה אורי אבנרי שהוא פגש את יאסר ערפאת, שאלה "רגע, איך קור-

עין-אל-חילוה. לפני המלחמה עבדה כ-עובדת סוציאלית בסהר האדום הפלסטיני. ומאז המלחמה אינה עובדת. היא מקוה להתחיל לעבוד כפסיכותראפסטית במיר-סאה הנורווגית הקטנה הנמצאת במחנה. שאלה אם אנחנו רוצים לעשות סיוור במירפאה. הצטרפנו אליה. שם פגשנו בחור צעיר, אמריקאי מוזקן מכת הקווייקרים, העוסקת בעבודה פילנטרופית בלבנון ו-בגדה. הוא סיפר לנו שמתהלכות במחנה שמועות שונות על מעצרים שנעשו לילה קודם לכן בעיר צידון, בעיקבות יריות על רכב של צה"ל. דברים שלא היו כנראה,